

ακόμη να απαγορεύσουν και τα μολύβια με χρώμα μπλέ!!!

Η Αγγλική ανθελληνική πολιτική, προκειμένου να δημιουργήσει στην Κύπρο "Ελληνόφωνες Βρεττανούς" με στενό "Κυπριακό πατριωτισμό" διαπαιδαγωγούσε με τις δικές της "ανώτερες" αξίες, που οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια, στην καταστροφή του πολιτισμού και των αξιών των αποικιοκρατούμενων λαών. Για να πετύχουν στους σκοπούς τους, οι Άγγλοι αποικιοκράτες, με βρωμερές μεθόδους επεδίωξαν.

- Έντεχνη και συνεχή αντιπαράθεση Ενωτικών και κομμουνιστών.

-Απουσία της αριστεράς από τον Εθνικό αγώνα

- Καταστολή με βίαιο τρόπο, κάθε προσπάθειας εξέγερσης, για απαλλαγή από τον

Αγγλικό ζυγό.

- Καλλιέργεια κλίματος τρομοκρατίας, συμβιβασμού και τυφλής υποταγής και αποδοχή των τετελεσμένων κάθε φορά.

- Την εμφάνιση του λεγόμενου "Κυπριακού πατριωτισμού" και την αποδοχή του ανεξάρτητου Κυπριακού κράτους, με την παράλληλη καλλιέργεια απόψεων, που υποστήριζαν ότι οι "Κύπριοι δεν είναι Έλληνες".

Από την παραπάνω ανάλυση είναι ξεκάθαρο ότι η Αγγλική πολιτική, συνέχεια και με σειρές από μέτρα, επεδίωξε τον αφελληνισμό του Κυπριακού Ελληνισμού. Όπως ήταν φυσικό, δεν τα κατάφερε, όπως άλλωστε δεν τα κατάφεραν και τόσοι άλλοι κατακτητές, που πέρασαν από το νησί, στην μακραίωνη και πολυτάραχη ιστορία του.

Κώστας Γιαννός

ΓΕΛΑ ΚΟΡΟΥ ΜΟΥ

Γέλα, κορού μου, Ξαναγέλα μου
 που σε θωρώ 'γιω να γελάς καρτζίν μου
 Ξαναφτερώνω πελασέλα
 σαν που μπαίνει μπόλιν στην ψυσιήν μου
 νώθω γλυτζινί μέσα μου τάραμαν
 αρτζιεύκω τζιαι πετάσσω παραπούλια
 γυρόν μου φέγγει του φου χάραμαν
 τζιαι πάνω τ' άστρον της αυκής τζι η πούλια

Τάκης Νικολαΐδης

Ο ΧΑΤΖΗΤΑΧΗΡ ΑΓΑΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΚΥΘΡΟΥ

Η περίοδος της Τουρκοκρατίας υπήρξε από τις πιο δύσκολες στη ζωή του Ελληνισμού. Μέσα σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης ο υπόδουλος Έλληνας αγωνιζόταν να διατηρήσει εκείνα τα χαρακτηριστικά που προσδιόριζαν την εθνική του υπόσταση ενώ ταυτόχρονα ανέμενε την ιστορική στιγμή της απελευθέρωσης του. Αρκετές φορές ξεσηκώθηκε ώστε να πετύχει να ορίσει ο ίδιος τη ζωή και τη γη του. Ισάριθμες όμως φορές οι προσπάθειες του καταπνίγονταν στο αίμα από τον πολύ πιο ισχυρό κατακτητή, που η συμπεριφορά του την κάθε φορά γινόταν περισσότερα βάναιυση και αποτρόπαιη. Τέτοιες τραγικές στιγμές έζησε και η ιδιαίτερη μας πατρίδα λίγο μετά την έναρξη της Ελληνικής επανάστασης του 1821.

Η Κύπρος, λόγω κυρίως της γεωγραφικής της θέσης, όπως άλλωστε και πολλά άλλα μέρη του Ελληνισμού, δεν συμμετείχε ενεργά στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Η συνεισφορά της περιορίστηκε κυρίως στην υλική και ηθική συνδρομή. Όμως, παρά τη σχετική ηρεμία που επικρατούσε στο νησί οι Τούρκοι αγάδες, με πρόφαση την πρόληψη ταραχών, αναζητούσαν την κατάλληλη ευκαιρία ώστε να προβούν σε σφαγές σε βάρος των Ελλήνων προκρίτων και σε δήμευση των περιουσιών τους. Υπόβαλλαν μάλιστα κατάλογο προγραφών στην Πόλη και περιελάμβανε 486 ονόματα πιέζοντας για την έγκριση των σχεδίων τους. Ο αιμοσταγής Διοικητής του νησιού έλπιζε πως θα επωφελείτο τόσο από τις λεηλασίες σε βάρος των προυχόντων του τόπου αλλά και ότι θα εστρέφετο με τη δόξα της καταστολής κάθε τάσης για εξέγερση. Συμπαράστατες βρήκε την πλειονότητα των Τούρκων τιμαριούχων του νησιού που ανάμεσά τους πρωταγωνιστικό ρόλο διεδραμάτιζε ο Χατζηταχέρ αγάς του Παλαι-

κύθρου.

Ο Χατζηταχέρ καταγόταν από παλιά ονομαστή οικογένεια του Παλαικύθρου η οποία είχε τις ρίζες της στην επαρχία Ικονίου της Μικράς Ασίας. Ήταν κάτοχος πολύ μεγάλης περιουσίας που την αποτελούσαν εκτάσεις γης, πολυάριθμα κοπάδια και αρκετά χρήματα. Τόσο στο Παλαικύθρο, που την εποχή αυτή είχε σχεδόν τουρκικό χαρακτήρα, όσο και στη Λευκωσία, είχε διάφορα οικοδομήματα και μεγάλο αριθμό υπηρετών που εργάζονταν σε αυτά. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν φτωχοί Χριστιανοί των οποίων είχε αρπάξει την περιουσία μετατρέποντας τους σε σκλάβους χωρίς σχεδόν δικαιώματα. Ο μεγάλος του πλούτος, ήταν η αιτία ώστε να συναναστρέφεται με τους Διοικητές του νησιού και μερικές φορές μάλιστα τους αντικαθιστούσε όταν οι τελευταίοι για ειδικούς λόγους απουσίαζαν μακριά από την Κύπρο.

Ο Χατζηταχέρ περιλαμβανόταν ανάμεσα στους αγάδες που απαιτούσαν την άμεση καταδίωξη των Χριστιανών. Κατήγγειλε δε ως αρχηγούς των Ελλήνων της περιοχής του και πιθανούς επικεφαλής σε μια μελλοντική επανάσταση τον ΧατζηΑιτάλαν από την Κυθραία, τον παπά Ιωάννη από τη Βώνη και τους πρωτόπαπα Γεώργιο και Χατζη Ιωνά από το Έξω Μετόχι¹. Οι καταγγελίες του Χατζηταχέρ εισακούστηκαν από τον Κουτσούκ που απέστειλε ομάδα από "ζαπτιέδες" με την εντολή να οδηγήσουν τους τέσσε-

1. Κήρυξ 8.7.1916: "Ο Χατζηταχέρ αγάς του Παλαικύθρου". Όμως στο βιβλίο του "Απομνημονεύματα των κατά το 1821 εν τη νήσω Κύπρω τραγικών στιγμών", "Αλεξάνδρεια 1888, σελ. 20, ο Γεώργιος Κηπιάδης αναφέρει ότι ο Χατζηιωάννης καταγόταν από την Κυθραία ενώ τον πρωτόπαπα Γεώργιο τον γράφει ως πρωτόπαπα Χριστόδουλον.

ρις προύχοντες στο Σεράγιο, για συζήτηση δήθεν κάποιων σοβαρών υποθέσεων. Το ανυποψίαστο των συλληφθέντων ήταν τέτοιο ώστε ένας από αυτούς, ο Χατζη Ιωνάς, παρέθεσε γεύμα στους στρατιώτες δίνοντας επίσης εντολές στα μέλη της οικογένειας του να περιποιοθούν μέχρι και τα άλογά τους. Κάποιος από τους "ζαπτιέδες", προφανώς παλιός γνώριμος του, αναζητούσε τρόπους να τον ειδοποιήσει για τα τουρκικά σχέδια. Παρενέβαλλε δε στις διάφορες συνομιλίες τους τη λέξη "Βαμβακόσπορος" που ήταν συνώνυμη για τους Χριστιανούς με τον κίνδυνο. "Ελπίζε έτσι πως θα αντιλαμβανόταν την επικείμενη του θανατική καταδίκη και θα εύρισκε κάποιο τρόπο ώστε να ξεφύγει. Αυτός όμως δεν το κατάλαβε και ούτε δόθηκε δυστυχώς η ευκαιρία στον Τούρκο εκείνο να του μιλήσει καθαρά. Αφέθηκε δε να οδηγηθεί στη Λευκωσία και στα μπουτρούμια του Σεραγίου.

Οι σφαγές άρχισαν στις 9 Ιουλίου 1821. Πρώτα οι Τούρκοι απαγχόνισαν τον Αρχιεπίσκοπο Κύπριανό και στη συνέχεια εκαρτάμψαν τους Μητροπολίτες Πάφου Χρύσανθο, Κτίου Μελέτιο και Κερύνειας Λαυρέντιο. Οι θανατικές εκτελέσεις συνεχίστηκαν για αρκετές μέρες συνοδευόμενες από βασανιστήρια σε βάρος των αιχμαλώτων. Σε αρκετούς προτάθηκε πιεστικά να ασπαστούν τον Ισλαμισμό ώστε να αποφύγουν το θάνατο. Ειδικά μάλιστα στον ΧατζηΙωνά, ο οποίος διακρινόταν για την ωραιότητα του, ο ίδιος ο Κουτσούκ του πρότεινε να τουρκεύσει και να τον καταστήσει χιλιάρχο, αξίωμα πολύ σημαντικό για την εποχή. Ο Χατζη Ιωνάς αρνήθηκε κατηγορηματικά ενισχυόμενος στις δυσκολες εκείνες ώρες από τον συγχωριανό του παπά Γιώργη που τον παρότρυνε να μην δειλιάσει λέγοντας του: "Έχε θάρρος σύντεκνε. Πρέπει να αποθάνωμεν εμμένοντες εν τη πίστει ημών και βαπτιζόμενοι εκ νέου εις το ίδιον ημών αίμα". Η άρνηση του αυτή αποτέλεσε την αιτία να επιπέσουν πάνω του οι παρευρισκόμενοι Τούρκοι και να τον σκοτώσουν με τέτοιο λυσσώδη, αιμοσταγή και άγριο τρόπο ώστε ο παρευρισκόμενος Παπά

Γιώργης να πεθάνει αιτιό συγκοπή λόγω του τρόμου και της λύπης του.

Μετά τις σφαγές, οι Τούρκοι αγάδες που συνέβαλαν στην υλοποίηση του ομαδικού αυτού εγκλήματος έσπευσαν να ιδιοποιηθούν τις περιουσίες των σφαγιασθέντων. Κληρονόμος δε γινόταν ο ντόπιος αγάς. Έτσι και ο Χατζηπατήρ παρέλαβε τις περιουσίες αυτών που ο ίδιος είχε καταγγείλει. Το αίμα όμως των αδικοσκοτωμένων απαιτούσε τη θεία Δίκη για όσα ανόσια διέπραξε ο σκληρόκαρδος αυτός Τούρκος. Δεν άργησε δε να υποστεί την τιμωρία που έχουν όσοι στηρίζουν τη ζωή τους στο άδικο και στην απανθρωπιά.

Στα 1838 διορίστηκε στρατιωτικός Διοικητής της Κύπρου από τον ίδιο το Σουλτάνο ένας διαπρεπής Τούρκος στρατιωτικός ο Οσμάν πασάς. Την ωραιότητα σύζυγο του Οσμάν ερωτεύτηκε παράφορα ο Χατζηπατήρ και θέλησε με κάθε θυσία να κατακτήσει. Χρησιμοποίησε μάλιστα πολλούς αλλά δυστυχώς γι' αυτόν ανεπιτυχείς τρόπους για την υλοποίηση του άνομου του σχεδίου. Στο τέλος δηλητηρίασε τον Οσμάν πασά ώστε ανενόχλητος να μπορέσει να πλησιάσει την όμορφη χανούμισσα. Μετά δε το θάνατο του συζύγου της της συμπαραστάθηκε και υπήρξε μάλιστα και προστάτης της. Με πολλά τεχνάσματα και πονηρίες της παρουσίασε ένα εξαιρετο χαρακτήρα θέλοντας έτσι με κάθε τρόπο να κερδίσει την εύνοια και την αγάπη της. Για να είναι δε όσο το δυνατό περισσότερο μαζί της, πρότεινε το γάμο του γιού του Μασάρ - Μπεκ με τη μοναχοκόρη της χήρας γεγονός που αυτή με χαρά αποδέχτηκε. Μετά δε την παρέλευση λίγου χρόνου την ζήτησε ο ίδιος σε γάμο γεγονός όμως που η χήρα αρνήθηκε αφού το θεώρησε άτοπο λόγω της στενής ήδη συγγένειας που την έδενε μαζί του. Η επιθυμία όμως του Χατζηπατήρ να αποκτήσει την ωραία γυναίκα του είχε γίνει παθολογική ιδέα. Στο τέλος, εφάρμοσε ένα δόλιο τέχνασμα ώστε να ικανοποιήσει τις αθέμιτες του διαθέσεις. Περιτυλιγμένος με σεντόνι ώστε